

Проць Р.Р.,
кандидат сільськогосподарських наук, докторант кафедри національної
безпеки, публічного управління та адміністрування,
Державний університет «Житомирська політехніка»

АДАПТИВНІСТЬ В ДЕРЖАВНОМУ РЕГУЛЮВАННІ РОЗВИТКУ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Адаптивність у державному регулюванні розвитку альтернативних джерел енергії є критично важливим аспектом, що забезпечує ефективність та довгострокову стабільність енергетичних систем. У сучасних умовах швидких технологічних змін, економічних коливань та екологічних викликів держави повинні мати можливість оперативно реагувати на нові обставини та адаптувати свої політики відповідно до актуальних потреб. Це передбачає не лише гнучкість у створенні нормативно-правових актів, але й здатність передбачати майбутні тенденції та інтегрувати інноваційні рішення у національні стратегії розвитку енергетики [1].

Одним із ключових елементів адаптивного державного регулювання є впровадження механізмів моніторингу та оцінки ефективності політик у сфері альтернативної енергетики. Постійний збір та аналіз даних дозволяють виявляти слабкі місця існуючих заходів регулювання та вчасно коригувати їх. Наприклад, якщо певна субсидія для розвитку сонячної енергетики виявляється недостатньо ефективною, держава може змінити умови її надання або перенаправити фінансування на більш перспективні напрямки. Такий підхід забезпечує динамічну адаптацію політик до реальних умов ринку та технологічного прогресу. Крім того, адаптивність державного регулювання передбачає стимулювання інновацій та підтримку науково-дослідних робіт у сфері альтернативної енергетики. Це може включати фінансування досліджень, створення спеціалізованих грантів та сприяння співпраці між академічними установами та приватним сектором. Інноваційні технології, такі як накопичувачі енергії, смарт-мережі або нові методи виробництва біопалива, потребують гнучких нормативних умов для свого впровадження та масштабування. Держава повинна забезпечувати сприятливі умови для тестування та впровадження нових

рішень, що сприятиме підвищенню конкурентоспроможності національної енергетичної галузі на глобальному рівні [2].

Важливим аспектом адаптивного регулювання є також залучення громадськості та стейкхолдерів до процесу формування енергетичної політики. Прозорість прийняття рішень, громадські обговорення та консультації допомагають враховувати різні інтереси та потреби суспільства, що підвищує прийнятність та ефективність регулювання. Взаємодія з місцевими громадами, екологічними організаціями та бізнесом сприяє більш глибокому розумінню проблем та пошуку спільних рішень, що відповідають як екологічним, так і економічним цілям країни. Нарешті, адаптивність державного регулювання вимагає координації на міждержавному рівні та інтеграції в глобальні енергетичні ініціативи. Міжнародні угоди, обмін досвідом та технологіями дозволяють країнам ефективніше реагувати на глобальні виклики, такі як зміну клімату та енергетичну залежність. Співпраця у рамках міжнародних організацій, участь у глобальних проектах з розвитку відновлюваних джерел енергії та дотримання міжнародних стандартів сприяють підвищенню адаптивності національних енергетичних систем та забезпечують їхню відповідність найкращим світовим практикам [3].

Таким чином, адаптивність у державному регулюванні розвитку альтернативних джерел енергії є комплексним процесом, що включає гнучкість нормативних механізмів, стимулювання інновацій, залучення громадськості та міжнародну співпрацю. Вона забезпечує здатність енергетичної системи швидко реагувати на зміни, ефективно використовувати наявні ресурси та інтегрувати нові технології, що є необхідними для досягнення стійкого та екологічно безпечного майбутнього.

Список використаних джерел:

1. Гончар, М., Жук, С. та Чубик, А., Енергетична безпека в Чорноморському регіоні: стан, проблеми. Національна безпека і оборона №4-5, 2011, с. 59-71
2. Дзьоба О.Г., Про деякі аспекти оцінювання енергетичної безпеки з урахуванням ризиків суб'єктів паливно-енергетичного

комплексу. Науковий вісник Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу. Серія «Економіка та управління в нафтовій і газовій промисловості», № 1 (13), 2016, с. 37-41.

3. Дикань, В.В. та Білоус, Л.Б., Проблеми оптимізації структури енергоємності України. Соціальна економіка. № 2.2016, с. 86-92.